

STINY NAD EVROPOU

Ve stínech minulosti se ukrývá smrt

STÍNY NAD EVROPOU

Jiří Karásek

I. MUST

Jako už nesčetněkrát předtím přijížděl Torsten Larsson toho pondělního rána na své modré motorce BMW R 1250 RS po silnici číslo 600 do práce. Ukolébán uklidňujícím duněním motoru svého stroje ovšem zatím netušil, že už jsou pro něj rozdány karty k zlověstné partii, jíž se nemůže vyhnout.

Mířil na Zpravodajské a bezpečnostní středisko ozbrojených sil, jinak také MUST, v Uppsale, což byla vlastně menší budova vyčleněná z letecké základny šestnáctého křídla Flygvapnet, tedy švédského letectva. Torsten býval vojenský pilot, ale těžké zranění, které utrpěl při autonehodě, mu operační létání znemožnilo.

Zahnul na Garnisonsvägen a zpomalil, když vjel do přítmi středně vzrostlých lip lemujících úzkou příjezdovou cestu. Lípy vypouštěly do jarního vzduchu omamnou vůni. Pod helmou se ušklíbl – kolikrát už projížděl kolem těchto stromů a vlastně až teď ho napadlo, že jsou to lípy. Dřív jim nevěnoval pozornost. Asi se z něj stává opravdový příslušník tajných služeb, pomyslel si. Dostává profesionální paranoii a sleduje věci, kterým by dřív nevěnoval pozornost.

Otevřel hledí přilby a nechal na svou tvář proudit dosud chladný květnový vzduch s vůní probouzejících se květenství. Hluk jeho vlastního stroje přehlušil nedaleko startující Gripen. Jinak svítání provázel až hmatatelný klid.

Na moment se viděl ve vzpomínkách. Asi by nespočítal, kolikrát odsud sám s Gripenem a před tím s Jaktviggenem startoval k rannímu letu. Ty měl nejraději. Seshora sledovat zemi ožívající po nočním spánku. Chybělo mu to. Být u letectva pro něj představovalo zhmotnění všech jeho snů. Miloval létání i letadla samotná. Paradoxně v tom nikdy nebyl adrenalin. Jeho instruktor mu kdysi ještě když létal při škole v aeroklubu na větroních řekl, že jestli cítí za letu adrenalin, měl by se zamyslet, protože určitě dělá něco špatně. A měl pravdu. Torsten se té rady držel celou svou kariéru a vyhnul se řadě nepříjemných zkušeností, kterými si prošli někteří jeho kolegové.

Létání miloval především pro jeho krásu, nevyřčenou poezii. Tak v nadzvukovém stroji už takovou poezii nezažije, pomyslel si, ale udržoval si pilotní návyky alespoň v aeroklubu, kde si půjčoval vrtulový cvičný SAAB 91 Safir vyřazený od letectva. Tak dost, trhnul řídky, protože si uvědomil, že ho nostalgie svedla poněkud blízko krajnice.

Začal místo na stesk po operačních letech myslet na zvláštní e-mail, který mu přišel o víkendu na soukromý účet. Nějaká organizace Iron Crescent mu nabízela spolupráci jako leteckému expertovi. Nabídka přišla bez předchozích kontaktů a nepamatoval si žádná setkání, která by k ní mohla vést. Původně mu sice taková nabídka zalichotila, ale uvědomil si, že kdyby byla seriózní, s největší pravděpodobností by už z branže o organizaci věděl. Nebo by znal člověka, který mu za organizaci nabídku posílá. Smazal ji tedy jako potenciální phishing, ale teď si říkal, že možná podcenil její důležitost. Iron Crescent? Když přišel do MUST, přesvědčoval sám sebe, že nepodlehne takovému tomu profesionálnímu patosu tajné organizace a také se odmítal označovat za „agenta“. Nicméně teď když přemýšlel o Iron Crescent, cítil že se ho zmocňuje tušení intrik větší hry. Takové u letectva nezažil. Tam pro něj bylo všechno přímé. Rozhodl se, že o mailu řekne Gunnarovi.

Na bráně zasalutoval strážnému, ačkoliv nemusel. Byl civilním zaměstnancem. Strážný mu už z dálky na oplátku přátelsky zamával a zvedl závoru. Nejezdil na základnu na motorce sám, ale jeho postava vikinga trochu deklasující dokonce i jeho poměrně velkou motorku, byla dobrým poznávacím znamením.

Zajel k budově, kde měl svou malou kancelář a zaparkoval. Dal se krátce do řeči se službu konajícím důstojníkem. Připravil si speciálně pro něj vtíp. Co by neudělal pro narušení vojenské monotónnosti? Oplátkou se mu dostaly nejnovější klevety. Nakonec důstojník Torstena přátelsky plácl po rameni a šel řešit nefunkční osvětlení pojížděcí dráhy.

Torsten se zavřel ve své kanceláři, kde panoval skvostný nepořádek. Mezi spisy se povalovaly díly rozestavěného modelu letadla. Interiérem se nesla nasládlá vůně modelářských barev a na většině ploch ležel jemný poprašek pod tlakem rozfoukaného laku. Původce nebylo těžké odhalit. Vedle počítače stál na stole modrý modelářský kompresor Adler se stříkácí pistolí Iwata. Bylo takovým veřejným tajemstvím, že se tu v práci až tak moc nenadře a že si tam lepší modýlky letadel. Tedy občas. Ale nikomu na základně to vlastně nevadilo. A jeho nadřízené to nezajímalo, dokud zastal práci, která se od něj očekávala. A ono jí většinou ani tak moc nebylo. Co tak měl civilní příslušník vojenské rozvědky provádět, když se toho vlastně příliš nedělo? Švédsko nerado posílalo své agenty do terénu, aby snad někoho nedejbože nenaštvalo. Monitoroval své zdroje a snažil se sbírat co nejdůležitější informace o zahraničních letectvech a krom toho byl leteckým historikem se zaměřením na druhou světovou válku. Vydal na toto téma dokonce několik publikací. Jinak tesknil po své dřívější kariéře a tak trochu se ve své nové roli nudil a cílevědomě narušoval vojensky striktní atmosféru základny.

Zapnul počítač. Jak systém nabíhal, začal přemýšlet o tom, že pokud to takhle půjde dál, mohli by to tu zabalit. Ať rovnou řeknou,

že nemáme zájem vyzvídat, co provádí potenciální nepřítel. Že se prostě necháme překvapit. Ne tedy že by toužil po nějakém dobrodružství v Rusku, to chraň bůh, takové nadšení ho s léty dávno opustilo. Ale kdyby byla nahoře vůle, mohl by si zase zajet do Vídně, oprášil by si němčinu a proklepl by pár „podnikatelů“ a „diplomatů“, kteří se podezřele zajímali o nestandardní letecké technologie a kteří na hony smrděli azbukou.

Jak se kurzor jeho myši zastavil nad textovým souborem, který chtěl otevřít, začal jeho šifrovaný telefon chrlit záznam z Hitlerova projevu v Norimberku nastavený jako vyzvánění. Byl to Torstenův nadřízený. Torsten neměl žádný důvod, proč si na Gunnara nastavil takové vyzvánění. Kromě toho, že to byl jeho nadřízený a že mu to přišlo vtipné. Ostatně, když byl ještě mladý pilot, jeho nadřízení z něj pravidelně mívali osypky. Ale protože ve vzduchu byl vždycky striktně profesionální a měl značné úspěchy, byl zvyklý, že mu ledacos projde. Vlastně jeden důvod tu být mohl. Gunnar často vůči Torstenovi vystupoval až „otcovsky“, čímž ho štvál, protože nebyl ani o deset let starší než on sám. Tak mu to Torsten vracel určitou klackovitostí, která ovšem nikdy nepřekročila meze vzájemného respektu.

„Ano, Gunnare?“

„Torstene, ihned přijed' na velitelství,“ jeho hlas zněl naléhavě.

Torsten potvrdil a zavěsil. Nemělo smysl se vyptávat, Gunnar stejně nepatřil mezi ty upovídáné a jedině, co by se teď od něj Torsten dozvěděl by bylo, že na cestu žádné informace nepotřebuje. Přesto v něm tón Gunnarova hlasu vyvolal napětí. Gunnar Torstena na

velitelství potřeboval poměrně často, hlavně kvůli nějakým rychlým technickým expertizám nebo když musel napsat nějaké prohlášení. Gunnar byl vždycky věcný a nikdy do svého hlasu nepromítal emoce. Teď zněl ovšem jinak. Torstenovi po zádech až přeběhl mráz. Ale fakt byl ten, že na cestě by mu byly nějaké informace asi k ničemu. A nakonec velitelství bylo jen necelou hodinu jízdy.

Znovu na sebe hodil motobundu, helmu a rukavice a vydal se na Lidingövägen 24. Použil dálnici E4, což ho nijak netěšilo, ale aspoň jel rychle. Policie vesměs nechává motorkáře být. A kdyby ne, byl přece u MUST. Aspoň si může být jistý, že ho nikdo nesleduje. Málo kdo ve Švédsku jede po dálnici dvoustovkou. Ale počkat! Zahlédl v zrcátku černé Audi, které s ním drželo krok. Že by snad přece? Ale byl to planý poplach. Audi zpomalilo a sjelo na Häggvik.

Jak se blížil ke Stockholmu, ucítil vůni vody. Aby ne, Stockholm je doslova vodním městem, rozestým po spoustě ostrůvků. Trochu zpomalil, projel čtvrtí Haglund, která se začínala po ránu trochu zaplňovat a už spatřil pochmurnou budovu velitelství, postavenou z červených cihel a černých kovových rámu oken. Použil své biometrické údaje ke zvednutí závory a zajel do podzemních garáží. Stihl to ani ne za půl hodiny. Dobrý čas, pomyslel si.

Zaparkoval motorku na volné místo hned vedle červeného Dodge RAM 1500 TRX svého šéfa. Inu Gunnar uměl být navzdory svému obvyklému vystupování doslova jak se říká, větší než sám život. Liboval si ve velkých věcech a když na to přišlo, i v okázalých akcích. A podle jeho pověsti, která ho provázela od jeho mladších let, si jimi rozhodně nemusel nic kompenzovat.

U výtahu se opět musel prokázat a vyjel nahoru do pátého patra ke kanceláři Gunnara Pettersona. Chtělo by se říct, že MUST sídlí v nejnepříjemnější části budovy, ale nebyla by to pravda. Celá budova jako by se svým smutným zevnějškem snažila zastírat jistou znepokojivost, kterou se projevuje přítomnost armády. Ale Torstenovi se zdálo, že dnes jsou jinak nudné a nezajímavé chodby těhotné napětím, které je čím dál zřetelnější, jak se blíží ke Gunnarově kanceláři.

Tak schválně, co mi ten starej harcovník Gunnar vlastně chce, přemýšlel. S Gunnarem Pettersonem vycházel dobře. I on přišel do MUST z armádního prostředí. Býval mariňák. Než odešel k MUST, byl plukovníkem u obojživelných jednotek, což jsou asi ti nejdrsnější hoši ve švédských ozbrojených silách. Nosí zlatou insignii tvořenou vikingskou helmou s rohy na štítu, který má v pozadí kotvu a dűtky. A kluky od letectva vždycky přechlastali. To bylo ostatně neustále předmětem dobírání ze strany Gunnara, což mu Torsten vracel zase svým způsobem.

Gunnar na něj už nedočkavě čekal před kanceláří a vypadal na své poměry poměrně dost vystresovaně. To už se zdála situace víc než vážná. Privítal ho slovy, že se jednou zabije a doslova ho vecpal dovnitř. Kancelář měla výhled na kasárenský buzerplac, za kterým se dala tušit vodní plocha průlivu Lilla Värtan. Hráškově zelená stěna naproti oknu byla z velké části překryta velkou nástěnkou.

Torsten si neodpustil své manýry a beze slova si vzal ze skříňky svůj osobní modrý hrnek se žlutou kačenkou a zatímco jeho šéf

netrpělivě odkašlával, spustil presovač. Potom si i s kávou a tázavým výrazem sedl naproti Gunnaru Pettersonovi.

Gunnar Petterson byl čerstvý šedesátník se sice dosud souvislou, avšak poněkud prořídlou šedou kšticí a pěstěným, krátce střiženým vousem taktéž převážně šedé barvy. To poslední k příkrému protikladu k Torstenově vouse. Ten jeho ne že by byl výrazně jiné barvy, ale Torsten na jeho zastříhování příliš nedbal a právě teď díky němu vypadal spíš jako trosečník, než státní zaměstnanec. Jejich modré pohledy se setkaly a Gunnar Petterson se nezatěžoval nějakými zdvořilostmi.

„V archivu bylo vloupání,“ Gunnar si nervózně třel spánky. Archivář je mrtvý.”

Torstenův hrnek kafe se překvapením zastavil cestou k jeho ústům ve vzduchu. Tohle nečekal. Archiváře pochopitelně všechny znal. Přejel mu mráz po zádech. Nikdo si přece nezaslouží umřít kvůli nějakým spisům.

„To je vtip? Vážně vloupání do budovy vojenského velitelství? Dost válek začalo pro menší věci!”

Gunnar Petterson jen klepnul propiskou o stůl a probodnul Torstena vyčítavým pohledem.

„A co, co se teda ztratilo? Co stálo za vraždu?“ skoro se zakoktal Torsten překvapením.

„Proto jsi tady ty,“ řekl věcně Gunnar. „Ty zjistíš, co odnesli.”

Torsten vypadal překvapeně, předpokládal by, že se ví dost přesně, co se ztratilo. Všechno je evidované a oskenované. Nebo snad ne?

Petterson se zatvářil otráveně.

„Jde o nějaký druhoválečný výzkum a nikdo vlastně neví, o co šlo. Jen někdo varoval, že by v tom mohlo být i něco, co by se nemělo dostat na světlo. Takže ty si to teď vezmeš do parády místo lepení modýlků. Je to tvoje parketa, jsi přece technický expert.“

„Je tu nějaká stopa, kdo se sem mohl vloupat?“

Gunnar Petterson se ušklíbl: „Jak ti jde ten kurs ruštiny?“

Torsten se napil kávy, upřeně se zadíval na svého nadřízeného a s teatrálním překvapením pronesl: „Výborná káva, Gunnare!“

„Vypadni!“ odpověděl Gunnar Petterson netrpělivě.

„Počkej,“ protestoval Torsten, „moje osrdí tíží jedna věc, o který bys měl asi vědět.“

Gunnar neochotně zvedl obočí v obavách, že se dočká dalšího Torstenova rétorického cvičení, která nemíval úplně v lásce, protože jako voják tělem i duší v sobě neměl Torstenovu lehkovážnější stránku a měl nikoliv neopodstatněný pocit, že si z něho Torsten trochu utahuje.

„Iron Crescent,“ překvapil ho Torsten svou věcností, „poslali mi žádost o spolupráci.“

Gunnar kývl hlavou.

„Prověřím to.“

Torsten sledoval, jak se Gunnarovy oči zúžily. Byla to jen drobná změna v jeho výrazu, kterou by u někoho jiného nechal plavat, ale u Gunnara to mohlo znamenat až znepokojení.

„Odpověděl jsi jim něco?“

„Ne, myslel jsem si, že je to jen nějaký další figl, jak ze mě vytáhnout kontakty nebo tak něco.“

„Tak tentokrát ne,“ odpověděl Gunnar zachmuřeně. „Už jsem o nich slyšel. Zdá se, že je to stínová organizace, která se dostala různě po Evropě na poměrně vysoká místa v armádních kruzích. A teď mají evidentně zájem o podobné lidi, jako jsi ty.“

„Jasný, kdyby mi rovnou nabídli, že pro ně můžu létat, tak po tom skočím, i kdybych měl bombardovat Stockholm, ne asi,“ utahoval si z ve skutečnosti vážné situace Torsten. „No a co teda chtějí? Proč ti to dělá starosti?“

Organizací, které prorostou do armádního prostředí je pochopitelně svět plný. Občas to způsobuje bezpečnostní riziko, tak dostanou od kontrarozvědky přes prsty. Občas se demonstrativně potrestá několik lidí, ale zcela tomu zabránit není možné. Ovšem že hlavním důvodem pro činnost takových organizací jsou informace a peníze a často bezostyšný lobbying.

„To je právě ten problém,“ vysvětloval vážným hlasem Gunnar. „Zatím se nijak neprojevili. Buď opatrný, s kým mluvíš a všechno podezřelé mi hlas. A teď už padej,“ Gunnar ho vystrčil ze dveří.

II. PROJEKT SCHATTENJÄGER

Torsten položil nedopitou kávu vedle presovače a ke Gunnarově úlevě se přesunul do archivu. Ten byl ve zvýšeném suterénu budovy. S nízkými podlouhlými okny umístěnými až u stropu, které hleděly ven v úrovni chodníku. Prvotní chyba, bručel si Torsten. Ale věděl, že rozhodnutí umístit archiv tady, bylo učiněno s ohledem na údajně snazší zajištění stabilních klimatických podmínek pro dokumenty. Okna se nedala otevírat a byla zajištěna mřížemi, takže nepředpokládal, že by se nezvaní hosté dostali tudy. Každopádně umístění archivu v budově blízko vchodu, dotyčnému či dotyčným stejně práci usnadnilo.

Vešel dovnitř a teď teprve na něj dolehla tragédie dnešního dne. Krev už sice byla uklizena, ale Torstenovi bylo nepříjemné být v místnosti, kde byl zavražděn člověk. Navíc člověk, kterého znal. Sice to nebyl jeho blízký přítel, ale vzhledem k tomu, že do archivu chodil často, přirozeně s ním občas pár slov prohodil. Jmenoval se Börje. Bylo mu třicet pět let a Torsten o něm věděl, že má, tedy měl, ženu a dvě děti. Byl na ženu i děti náležitě hrdý a mluvil o nich výhradně hezky a s nakažlivým nadšením. Rád rybařil a jezdil s rodinou každý rok na dva týdny do Chorvatska. Tak už tedy spolu jezdit nebudou, zachmuřil se a měl čím dál větší vztek na ty, kteří zničili zjevně normální a harmonickou rodinu. Uvědomil si, že chtěl vždy takové lidi chránit. Byl připraven jejich klidné životy bránit v kabině svého Gripena a měl by to dělat i teď, i když úplně jiným

způsobem u MUST. A teď se to evidentně nepodařilo. *Fy fan!*
Zatraceně!

Ve studovně vybavené ve stylu vysokoškolské posluchárny, narazil na policejního vyšetřovatele. Představil se a zeptal se, jestli na něco přišli.

„Jestli se ptáš na to, jak to provedli, tak ano. Jestli se ptáš, kdo to byl, tak ne.“

„Fajn, moc by mi pomohlo, kdybys mi řekl, jak se sem dostali. Kdo to byl, si pak snad už zjistím sám. Beztak už je skoro jistě mimo zemi.“

„No,“ ošíval se detektiv, „ono to bylo vlastně až tak pitomé, že je to svým způsobem geniální.“

Byli dva. Na kameře jsou pochopitelně dobře vidět. Ani nebyli moc nápadní. Prokázali se podle všeho pravou legitimací zahraničních vojenských korespondentů a šli rovnou do archivu. Ověřili si, že je tam archivář sám a nedali mu šanci. Vrazili mu nůž do zad. Pak si vzali složku, kterou museli mít dobře vytipovanou a jakoby nic odešli. Že je archivář mrtvý, se zjistilo až po dvaceti minutách.

„Dostal jsi už ze záznamu jejich fotografie?“

„Jistě, tady,“ detektiv mu podal několik fotografií.

Torsten si vzal fotografie a pocítil zvláštní tlak v oblasti žaludku. Jako by k němu tváře na fotografiích promluvily z minulosti. Pomalu se rozpomínal. No ano, už je viděl. Berlín? Ne, byl to Ramstein. Na velkém leteckém dni na americké základně. Už tehdy o nich věděl, že jsou to ruští agenti. GRU. Uvědomil si, co to znamená a jeho prsty bezděčně sevřely okraje fotografií téměř v křeči. Pak napětí povolil a nonšalantně si fotografie strčil do kapsy.

„Říkají ti něco?“ ptal se detektiv.

Torsten mu s výmluvným gestem odmítl vrátit fotografie a vyhnul se přímé odpovědi: „Nikdy jsi je neviděl.”

Detektiv sice vypadal překvapeně, ale věděl, že má co do činění armádní rozvědkou, a ta může mít pro běžného člověka nesrozumitelné zájmy. Rozloučili se a Torsten zavolał Gunnarovi, že vrahy poznal. Ovšem že bude zbytečné je hledat ve Švédsku.

Torsten si nechal do počítače ve studovně vyjet elektronické kopie všech odcizených dokumentů. Vědomí, že kvůli nim zemřel člověk a navíc, že to provedli Rusové, v něm vyvolávalo rostoucí napětí. Sice nevěřil tomu, že by ukradené dokumenty byly důležité, považoval to za nějaký přešlap, kterými je ruská rozvědka pověstná, ale ve vzduchu mohlo být něco ještě něco jiného, mnohem zlověstnějšího.

Dokumenty se týkaly výzkumu postaveného na zařízení Viktora Schaunbergera a Hanse Colera, kteří se zabývali před válkou a snad i za války nekonvenčními druhy pohonů. Schauenbeger byl posedlý pohybem po přírodou inspirovaných spirálních drahách, o kterém byl přesvědčen, že dokáže nějakým způsobem odevzdat nějakou skrytou energii.

Torsten to považoval za pseudovědu, jenže tento výzkum evidentně podle korespondence zajišťovala Kammlerova divize SS a nefiguroval v něm ani Schaunberger, ani Coler. Tedy rozhodně osobně ne. A navíc v něm evidentně využívali kvantové fyziky, a dokonce stavěli na Heisenbergových pracích. To už ho začalo zajímat. Výzkum šel daleko více do hloubky, než kdy Schaunberger

provedl sám. A pokud se dokumentům dalo věřit, přinesl dokonce praktické výsledky. Torstenovo modré kuličkové pero Ballograf s nápisem TILLHÖR STATSVERKET se rozjelo po poznámkovém bloku. A jak pronikal do dat hlouběji, psal čím dál horečněji a s větším zaujetím. Pokud mu jeho němčina stačila, mohlo se jednat o doslova přelomový výzkum! A zdaleka nejde jen o zbraně, tohle by mohlo mít potenciál změnit pohled na fungování světa. A možná by to jen tak mimochodem mohlo ohrozit i jeho samotnou existenci.

Úvodní výzkum údajně pokročil k projektu nazvanému „*Schattenjäger*“, který měl vést až k použitelnému stroji. *Schattenjäger*. S tím názvem už se určitě někde setkal. Vyjel si další další dokumenty, které mu osvěžily paměť. No jistě. Kdysi někdo dával do souvislosti německý projekt *Schattenjäger* s jevem, který spojenečtí letci nazývali „*foo fighters*“! *Foo fighters* nazývali spojenečtí piloti neznámé objekty, které je dokázaly sledovat, předvést neuvěřitelné manévry a pak dech beroucí rychlostí zmizet. Jestli to opravdu byla nějaká experimentální pilotovaná letadla, byla Třetí říše na konci války doslova kouzelnickou skříňkou. Jistě, Spojenci jako válečnou kořist využili proudové motory, šípová křídla, balistické střely, pokročilý radar a vysokorychlostní aerodynamická měření a výzkum. Ale co když měla kouzelnická skříňka dvojité dno a oni něco přehlédli?

Zdráhal se sice uvěřit, že by hlubší porozumění výzkumu dokázalo změnit způsob získávání energie pro lidstvo, ale sám si uvědomoval, že je to nejspíš prostě proto, že ho drží zpátky ta část jeho vědomí, která má na starosti představy o tom, co je normální a možné. Čím víc o tom přemýšlel, tím větší mu ale dával výzkum smysl. Trochu se

zachvěl hrůzou při představě, že by ho Němci dovedli k úspěchu včas. Výsledkem by pravděpodobně byl vojenský letoun s prakticky neomezeným dosahem a těžko odhadnutelnou maximální rychlostí. Možná nadzvukovou. Z perspektivy současné doby už sice něco takového nenabývalo tak hrozivých rozměrů, ale jak se nořil do dokumentů hlouběji, začaly mu docházet možné konsekvence, které mohly být znepokojivé i pro naši dobu. Tohle bylo rozhodně větší, než si myslel. Pokud někde existují kompletní výsledky výzkumu a dostaly by se do nesprávných rukou, mohlo by to dokonce přerůst v počátek globálního konfliktu. Momentálně je možná na Západě jediným člověkem, který si to plně uvědomuje. Tedy minimálně ve Švédsku. Zvládne tomu zabránit?

Popsal větší část bloku a kolem poledne se vydal zpátky do Pettersonovy kanceláře, kde se zrovna sešlo nejvyšší vedení MUST, včetně Thomase Nilssona. Přemýšlel, jak by měl svým kolegům svá zjištění naservírovat, protože ta byla jakákoliv, jen ne snadno stravitelná. Taky by ho mohli mít za mešugé. Pak se ale rozhodl, že prodá, jak nakoupil. On si to přece z prstu nevycucal a zjišťovat o tom informace ho nakonec poslal Gunnar.

Torsten vešel do Gunnarovy kanceláře a ze všeho nejdřív si beze slova vzal své studené nedopité kafe a na jeden záťah ho ve stoje dopil. Přítomní na něj hodili udivený pohled, ačkoliv vzhledem k tomu, že už ho znali, by patrně byli udivenější, kdyby vešel méně teatrálně. Torsten si sedl a rozestřel před sebou papíry se svými poznámkami.

„Tak co jsi zjistil?“ Thomas Nilsson netrpělivě klepal prsty o stůl.

Torsten toho kupodivu zjistil docela dost. „Víte, tenhle výzkum vlastně nikdo nikdy nestudoval. Byl sice součástí dokumentů, které v pětačtyřicátém získal Frid Wänström ze Švýcarska, ale nikdo ho skoro neotevřel.“

„Frid Wänström byl manažer SAABu. Podařilo se mu zlanřit pár inženýrů od Messerschmitta, kteří zdrhli do Švýcarska,“ skočil Torstenovi do řeči Stig Holström. Někdo by ho sice mohl obvinit, že se prostě chce blýsknout, ale on strávil téměř celou svou kariéru jako zkušební pilot SAABu a SAAB miloval, takže nepromarnil jedinou příležitost se o něm rozpovídat.

„Jo. A teď už drž prosím tě hubu,“ obořil se na něj Torsten. Všichni věděli, že je to jen taková jejich hra. Byli to dobří kamarádi, i když mezi nimi byl věkový rozdíl víc než třicet let. Stigovi už bylo přes osmdesát, ale byl pořád mladý duchem.

„No jo, však jsem toho snad tak moc neřekl!“

„Teda jak říká naprosto přesně Stig. Tenhle spis dostal Frid Wänström od Hermanna Behrbohma tuším v šestačtyřicátým v Curychu. Ten byl u Messerschmitta machr přes aerodynamiku a o pět let později se přestěhoval do Linkopingu.“

„Behrboh m dělal pro SAAB na Lansenech a Drakenech,“ dráždil dál Stig s viditelným potěšením Torstena.

Torsten po něm hodil vražedným pohledem a několik kolegů se pobaveně zasmálo. Kromě samotného šéfa MUST, Thomase Nilssona. Ten hodil po Stigovi i Torstenovi káravý pohled.

„Přesně,“ pokračoval Torsten, „ale on sám se pravděpodobně na výzkumu z ukradeného spisu nepodílel. On se ten spis vlastně založil

do archivu a strašně dlouho ho někdo vzal do ruky jen proto, že se archiv stěhoval, nebo se skenoval. Aspoň podle záznamů. Vlastně jedinkrát si ho cíleně vyžádal jediný člověk, pokud tedy nepočítáme ty vrahy. Asi rok zpátky. Nějaký český investigativní novinář a záhadolog, Jaroslav Mareš. A to v souvislosti s hledáním materiálů ohledně vývoje německých jaderných zbraní.“

Z většiny svého posluchačstva pociťoval spíš odmítavý postoj, který chápal. I on byl ještě před pár hodinami přesvědčen, že zabývat se nějakým zastaralým výzkumem, který zjevně nepřinesl kýžené ovoce, je jen ztrátou času a že by bylo lepší se soustředit výhradně na potrestání pachatelů toho brutálního a očividně zbytečného činu.

„Dobře, ale čeho se teda výzkum týkal? Jaderných zbraní? Nějaký zastaralý výzkum jaderných zbraní nemůže Rusy přece dnes zajímat!“ Thomas Nilsson byl už viditelně otrávený, „a proč kvůli tomu museli zavraždit archiváře? Vždyť si to mohli ofotit!“

„Hezky popořadě,“ začal vysvětlovat Torsten. „Nejdřív vražda. Börjeho pochopitelně z praktického hlediska vraždit nemuseli. Nezískali ani víc času v archivu, ani nezabránili tomu, abychom znali jejich obličej. Mohli jen předpokládat, že získají trochu času na to, aby zmizeli ze země, protože si mysleli, že ve Švédsku děláme všechno podle regulí a než se k něčemu rozhoupeme, bude to muset převzít policie. A taky je to jasný vzkaz.“

Thomas Nilsson souhlasně klepnul propiskou.

„No a pokud jde o tu složku, tak ta není přístupná celá. I ten Mareš dostal jenom její část. No a řekněme, že se týká alternativních druhů pohonů, a dokonce čerpání energie vakua.“

Torsten si byl vědom, že o Němcích je známo, že vedli na jednu stranu řadu užitečných a na svou dobu převratných výzkumů, které přinesly i konkrétní výsledky. Také ovšem zbůhdarma plýtvali talentem svých lidí a ohromnými prostředky na naprosto neužitečné studie. Takže tímto sdělením nemohl své posluchače nijak ohromit. Proto po dramatické pauze pokračoval:

„Co se vám vybaví, když se řekne *foo fighters*?“

„Kromě té hudební skupiny,“ promluvil Gunnar Petterson, „to byl světelný fenomén, o kterém mluvili spojenečtí piloti při nočních letech nad Třetí říší, a dokonce snad i nad Japonskem. Tvrdili, že tyto fenomény kolem nich dokázaly kroužit a pak se od nich fantastickou rychlostí odpoutat. Jo a někdy taky dávali do souvislosti jejich přítomnost s vynecháváním zapalování na jejich motorech.“

„Výborně!“ pochválil ho Torsten, „tak to vypadá, že tyhle *foo fighters* byly projevem praktických zkoušek projektu Schattenjäger, kterého se týkal ukradený spis!“

Teď teprve se dostavilo očekávané ohromení.

„Takže abychom to zkrátili,“ řekl Gunnar a jeho hlas zněl poněkud ploše. „Ty tedy tvrdíš, že Němci byli blízko vynálezu nějakého nekonečného zdroje energie... No jako ze Star Treku? A že jsme na tom skoro osmdesát let jen nevědomky seděli?“

„Já vím, jak to zní, Gunnare. Ale vypadá to, že ty dokumenty nejsou nějaká sranda. Vypadá to, že Schaubbergerovy spirály byly jen něco jako zástěrka. Projekt Schattenjäger se jimi prakticky nezabýval. Všechno, co jsem viděl, bylo postaveno na solidních základech kvantové fyziky. A jestli se celej výzkum dostane do rukou Rusům,

máme tu nový závody ve zbrojení. Ve kterých my taháme za ten kratší konec. Představ si letadla, která nemusí tankovat a mají nevyčerpateľnou palebnou sílu. To by změnilo rovnováhu sil!“

Gunnar si nervózně třel spánky a otočil se k ostatním. „Vím, kam Torsten míří. Představte si technologii stealth. Kdybyste o ní řekli někomu ve 40 letech minulého století, považoval by to za science fiction, ale neuplynulo ani čtyřicet let a byla to realita. A pokud je projekt Schattenjäger reálný, představuje podobnou změnu v myšlení. Letadla stealth se dokážou schovat před radarem, co když se Schattenjäger dokáže schovat před časoprostorem? Jen si představte, co by to znamenalo třeba vůči Ukrajině? Nebo Pobaltí, které by bylo na řadě. Kdyby Rusové mohli mít letadla, která bychom momentálně nemohli sledovat, ani sestřelit!“

Torsten se na svého šéfa podíval až obdivně. Evidentně mu trochu křivdil, protože si nemyslel, že by se tak orientoval v aplikované fyzice. V jednom se však Gunnar mýlil. Technologií stealth se právě už Němci ve čtyřicátých letech zabývali. Výsledkem byl Horten 229. Do konce války sice provedl asi jediný vzlet, ale později v USA byla jeho zredukovaná radarová signatura potvrzena. Ovšem až mnoho let po válce, protože do té doby to skutečně znělo jako sci-fi.

„Ale je tu ještě jedna věc,“ vzal si Torsten znovu slovo. „Mluvíme doslova o tom, čemu se říká čerpání energie vakua. I v dostupných dokumentech byly zmíněny obavy z kvantové nestability.“

„Co je kvantová nestabilita?“ chtěl vědět Thomas Nillson.

„Víš, kvantová fyzika se zabývá velkými energiemi na té nejelementárnější úrovni,“ snažil se to trochu přiblížit Torsten.

„Energie vakua není úplně probádané území dodnes a nevíme, k čemu to může vést. Je to pokus získávat energii ze samotného časoprostoru, který umožňuje existenci našeho Vesmíru. A kdybys nějakým způsobem destabilizoval časoprostor, mohlo by to vést k dost nepředvídatelným věcem. Dokonce jsou teorie, že některé rentgenové nebo gama záblesky, které pozorují astronomové a obvykle je přisuzují explozím vzdálených supernov, by mohly být přisuzovány katastrofám, ke kterým došlo při pokusu vzdálených civilizací o čerpání energie vakua. Znamenalo by to zánik nejen samotné planety, ale pravděpodobně celé planetární soustavy, včetně centrální hvězdy. Je z toho doufám jasné, proč se toho nesmí zmocnit Rusové?“

„Dokázal bys lokalizovat další data k projektu Schattenjäger?“ Thomas Nillson zlomil svou propisku a upřel svůj pohled na Torstena.

„Těžko. Jediné, co vím, je, že výzkum probíhal v nějaké letecké fabrice na území dnešní České republiky. Ale není známo kde přesně. Snad blízko Děčína. Jenže poválečné Československo spadalo pod sovětskou sféru vlivu, takže nemůžeme s jistotou říct, co všechno se tam našlo. Každopádně v dostupných pramenech jsem nenašel žádnou ze známých továren, ke které by šel projekt Schattenjäger přiřadit. Jediná možnost by byla sehnat něco v Bundesarchivu v Koblenz, pokud nám to Němci dovolí. A taky sehnat pamětníky, nebo aspoň nějaká místní vyprávění.“

Teď už bylo všem jasné, proč zrovna Rusové o výzkum tolik stojí. Zpackané dobrodružství na Ukrajině jim nastavilo nemilosrdné

zrcadlo. Tak důsledně budovaný obraz jejich síly dostával vážné trhliny a už za ním byla vidět čím dál víc nelichotivá realita. A stejně jako každá totalitní říše v nesnázích, i Rusové se rozhodli hledat spásu v zázračných zbraních. Jenomže tentokrát se zdálo, že by je mohli mít na dosah. A pokud by se skutečně dostali k takové technologii, kterou projekt Schattenjäger sliboval, mohl by to pro sousedy Ruské federace, ale spíš pro celý svobodný svět být docela velký problém.

„Fajn,“ rozhodl Thomas Nillson, „Ihned odjedeš do Německa. Povolení nahlídnout do archívu ti vyřídím cestou. A taky se pokusím najít někoho od nás, kdo ten spis v minulosti spravoval a aspoň něco z něj četl.“

Thomas Nillson upřel na Torstena svůj zrak a přísně řekl:

„Autem, Torstene! Pojedeš tam autem! Nebudu znovu řešit nějaké tvoje údajně nenadálé logistické problémy ohledně špatného počasí nebo nedostatečné přepravní kapacity!“

„No jo,“ zabručel Torsten, sbalil si svoje poznámky a vypadl z Gunnarovy kanceláře.

Pomyslel si, že to vlastně dopadlo nad očekávání dobře. Nebýt smrti Börjeho, byl by si to snad i užíval. Byl to přesně úkol, po jakém dlouho toužil. Bude hledat druhoválečnou záhadu! V těchto myšlenkách sjel dolů do garáží. Najednou ho ale napadlo, že by se neměl rouhat, nadšení pravděpodobně nebylo na místě. Buď jak buď, Rusové prokázali, že to ohledně tohoto výzkumu myslí docela vážně, z čehož plyne hlavně jedna věc – musí si dávat velký pozor. Nebyl by prvním agentem, který odjel z ústředí a už ho nikdy nikdo neviděl.

Dorazil ke své motorce a pohladil její nádrž. Takže do Německa bez tebe, hm.

Právě si chtěl nasadit helmu, když mu na telefonu pípla e-mailová zpráva. Měla nic neříkající adresu a nebyla podepsaná, nicméně o odesilateli nemohlo být pochyb. A GRU to asi nebylo. Zpráva zněla: „Rozhodni se správně.“

Amatéři, pomyslel si s ironickým úsměvem, když přeposílal e-mail Gunnarovi. Nedokážou si najít moje telefonní číslo a myslí si, že ve mně vyvolají dojem, že to mají pevně v rukách?

Nasadil si helmu a rozjel se domů.